

מסורת הש"ס

התכלת פרק רביעי מנחות

מח.

עין משפט
ג' מצוה

ק"ב א ב מ"י פ"ב מסכת
פסחים הלכות טו:
ק"ב מ"י פ"ב מסכת
תענית הלכות טו:
ק"ב א מ"י פ"ב מסכת
הלכות טו:
ק"ב א מ"י פ"ב מסכת
פסחים הלכות טו:
פסחים הלכות טו:

לענין רש"י

מ"י פ"ב מסכת
של ג' שבו מביא את
העובדים.

מוסף רש"י

הובא בנפח הסכת

שיטה מקובצת (המקד)

וא"כ הכבשים שנים הם בלא
לחם ויר"ל דיוקן ולאחריות
היבוא לא לא אבדו בכבשים
ההוא נכנסו האחרונים
התחורה. מיהו קשה להרים
ק"א פסוק והי' ששורש שנים
הוא אפי' הם האחרונים וא"כ
שהם קדשו לחלם ויחשיבו
(האחרון) (האחרון) לא עשה
כלום. וא"כ מצינו ששנים
הקדשו. (ראשון) (האחרון)
והדיוקן של (אחרון)
(האחרון) דודא [א] לא
נעשה (האחרון) (האחרון)
נחא (האחרון) (האחרון)
האחרונים יבנו החת
האחרונים יקדו שחיתון
ויריקם את הלחם אל
הלשלים ויריק האחרונים
שחיתון האחרונים הרי
משכבת לה אחרות כו' ויר"ל
דודא אשבתו הרי' במעלה
(ע"י לקמן דף פ' שיש
שחיתון לאחיות) (שכ"ט)
שני של אחד מהן ויריקת השני
המביא לפסוק ששן בחבתו
המביא: (הרי' נעזי כחוב)
וא"כ משפט שאין כאן קריאה
אחת שנים ויר"ל לשמן וא"כ
מהן ויר"ל שלם לשמן ובכור
שירוקת החילה שנים שלא
לשמן וא"כ נשחיתו אותו
לשמן באחרונה ואמאי לא
נשחיתו באחרונה אותו דוריק
דמן לשמן היבא מהני ויריק
ויריקו לחתם אכילה ויריק
ויר"ל לא הוריקת הלחם ע"י
שחיתון כ"א ע"י שחיתון
שנים (האחרונים) (האחרונים)
נשחיתו לחתם ויר"ל דודי
כאילו שחיתו אצותו לאחיות
דאמרי במעלה השחיתו שני
(האחרון) (האחרון)
דמו מה' (האחרון) (האחרון)
הבשר דחברתו [מן השפחה]
חסי' אחרות: [ג] חסי' וירוק ר"מ
וא"כ הרי' אפי' לבי' דוריס
נשחיתו קרובי בירי' דבשר
האימורין ונאכל הבשר ולא
לבי' א"ן קרובין אלא על היבש
א"כ הרי' הבשר יאכל כל מה
דלא מתקדש אימורין כחוב לא
דמי אכילי בשור: (הגה"ה)
דמשפט אפילו בירי' מתאכלי
(הבשר א) ויר"ל דא"ן הבשר
נאכל א"כ מתקדש האמורין
הרי' כהני ראויין להקטיר אבל
הבא שחיתון לא חזו חו' להקטיר
נעבשו ולא חלו אכילה הבשר
הקטרת האימורין איצט
דאמר ואם זרק הורצה (לערב
האימורין) (להקטיר אימורין)

ביוון דבתיב לפני ה' אפי' י"ה ביוצא. ע"ג דגבי לחמי מודה נמי
כמידי לפני ה' (ויקרא ו) וגלגליו ככל העיר הכי קאמר כיון
דכמידי לפני ה' אלמא בעיני פנים ומיפסילי ביוצא מדליחקהקש למטות
דלאמר דאזיחו מקומן (ונחמס דף טו.) ופסקו הערובות ופ' (ע"ג.)

מימי כה"ג ונרמקין וז' אכרסו
איפסילו ביוצא: (ו) לעולם בבי.

וא"ן המור מקדש כיון (ט) [א] דלא קדשו
כולו (ב) דכפרישית או מימי כחמין דלאמר
(לעיל דף י.) א"ן כלי שרת מקדשין אלא

מדעת: **הא דא"ב בבי.** משמע
דלרבי אלעזר דרבי שמעון לא

מקדשא שמיטה כלל אלא ויריקה דלי
מקדשא שמיטה אחר שמיטה

דלמא היי' א"ן קדשה שמיטה
בא ונראה שמקדשת הכל (ו) [ו] ונלן

כמו גמר קדושה אבל לרבי ששוא גמר
קדושה אי אפשר לקדש זה כלל זה:

מושך שנים מהן וזרק דמן
שלא בכל אשכח. רמב"ם

הא כיון דהחקיקו בשמיטה אבד הלחם
אבדו הכבשים אבדו הכבשים אבדו

הלחם ויר"ל שמיטה דהיי' כבשים לא
קבעה כיון דלא נתגבר מי' הס

המוקדשין וכולהו לא חזו:
חמא בחמאת בשבי' שתוכה

בחמאת אמרין. ואפילו
היה עובר דומיא (ט) דעולה דשבי'

כלאו דכל שממנו לאשים הרי הוא
בכל תקטירו ופי' כיצד זולתו (פסחים ד')

א"ן עשה דולולא חת הבשר דומה
לאו דועלס לא משכרו בו ולא אמרין

עמוד ותטא כשביל שזכה כאלה
לא דומה אכילה להקטרה דאיכא

תקנת קרנן וערישית ואפילו היכא
דאיכא תקנת קרנן לא אמרין אלא

היכא דשחיתו [מן] דלאמרינן לעיל (ו)
(ו.) אבד הלחם אבדו הכבשים ולא

שרינן לשחיתן שלא לשמן ונמי מודה
שנמערבה כמורה (ו) דמריקתה א"ן

לה תקנה אש"ג דליכא אלא אימורין
דחולין ועורה פ' המורה (לקמן פ')

וטובה איכא מיהו ק"ת קשה דנפרק
המערובות (ונחמס ע"ג.) אמרין נתגבר

דנס המחלתי יספק ללמה על אמרי'
חבתו כנס המחלתי בשביל שזכה

דנס הנפש ויר"ל דמשום גזירה הוי
דמסיק החס והא דתמן דבקומן

לא יקטיר דאש"ג דגופה דנמחה היא
לא אמרין חטא כבירים כשביל שזכה

בקומן כיון שיש להן שני שמות:
או ששחיתו בין לפני ובין אחר

דא א"ן ד' דבר דאש"ג לשמן כשרין
ופסול לשמן ונראה לי דלחיא כנחא

דבי לוי (ט) דסמך דלמאן דפסול כרו שלא לשמן א"ן כן מלי' שא
משחיתת וילדת דהיא ממוסר זמן קודם זמנה: **חמא** בשבת כשביל

שחיתת בשבת. מימנה חזוק כלי לאלוהין מי' דבי' הוי' פונג' מן פרק
שתי הלחם (לקמן דף טו.) [ב] ויר"ל דא"ן וזכות וא"ן לחטא ככך פרק

לדמות למה שהמירו לדומה קודם שיצא לידו חיוב שבת (שבת ד' טז.)

כש"י
לעבד הרי' מירי' ששחיתו כשרין כיון
ומילי' מילי' קמי' א"י י"ל כיון

דא"ן האימורין ואימין להקטיר
היום עד לערב כמאן דלית ליה

דמי ולא מכבד הקטרת אכילה
הבשר [בזיה]. ויר"ל דא"ן אבדו

ששחיתו אימורין או אבדו
וא"ן דקאמר שבת לא ויריק

וא"ן דרורצה לחתם א"ן לה תקנה:
מד

לא לערין קמי' אלא וירי' בירי' זרק כששחיתו וא"ן ויריק הורצה א"ן כשלא נשחיתו א"ן כולו בין שבת.

חסי' אחרות וירי' פ' כיון דאמר להקטיר אימורין ששחיתו כמס ששחיתו א"ן אבדו ויריקה בשר באכילה. לוי' (ו) [ב] דבמהלך חרומה

החלת אבל אבדו פריק ליה קודם ויריקה ומנו דחזי לקרבן וא"כ בני' האי' מני' אילמא להפסד כמירוס: ויריק: [ג] שחיתו חסידה

למפרק דא"כ כרבי א"ר ח' דהנהיג לרבי' פ' המעשה לא מצי' למפרק מירי' דהנהיג דמחיים פ"י למשכר באיבתהו' ויריק ויריק חרומה

והשאר נאכלות כפדיון. דמפרש ואולי: הא דלא כרבי. אלא כרבי
אלעזר ב"ר שמעון דאמרי' שמיטה לא מקדשא לפיכך אפשר ליה בתקנה
זו קודם זריקה שעדיין א"ן לחם שז"ש קדושה הנהיג וכו' הן כמחלתן
ומושך איהו שמיטה שירצה חזוק הדס עליהן ומקדשן ואלו שנשאלו
בקדושה דמיס שבת אסורות עד

שידור ופודן ככל קדושה דמיס ואוכל
כל [א] מה שירצה: **דאי רבי כיון דאמרי'**

שמיטה מקדשא. נמי דמיס מהן א"ן
להן אלא קדושה דמיס וישנן כפדיה

דכבשים אמרי' דמנו לכו קמקדשו וא"ן
קדושה דמיס נעלמא עלייהו ונפקי

לחולין ומביא משעות ואומר ככל מקום
שהן שמיס שא"ן מקודשות ימחללו

דלא מעות הללו ונלא פדיה לא ממחללי
היכא פריק ליה ויריקה ככבשים מיהו

אזני מכיר אלו הן שא"ן מקודשות:
ואי מסיק ליה ונלולו אכרבי ופריק

לכו. למתרי' כמנהגו: **וי קודם דכסיב.**
בשמי הלחם: לפני ה' והינן הכהן

אזנס על לחם הכבשים וכו' (ויקרא
ט.) שמת מיתה פניס יניחו: **איפסלו**

לכו. המקודשות ביוצא ומנון שא"ן
אמה מכין הרי כולם פסולות: **ואי.**

דפריק ליה גזרי' ואולין [א] כהן כפניס
לארבעתן השמים חולין והשמים קודש

קממעיל חולין לעורה: **ממילא הוי.**
דמוך העורה הן נעשין חולין והוא לא

הכניסן משעשע חולין: **והמניא א"ן**
פוח אלא כחוק. משום חולין לעורה:

או ודאי. [א] דקמי' פודן כחוק דלא
כרבי ועשה תקנה זו קודם זריקה

ומושך איהו שמיס [א] שירצה. והוא הדין
דהוה מלי' למיפוך כירשא דלי' רבי

לא ירעמין נע"י אלופסי דהיהו דהא
ז' דעמ' מי' הן [א] קודמות ואמרי' כי

דלילמא מיתה אקשי ליה עד דאפקיה
(ו) מעממיה: **לא קדשו [א] לה כלל.**

והכא נמי אמאי קדושה שמי מלות מתוך
ארבע: **הכל מודיס כו'. ושכ"א.**

דלא (ו) פריס ה' מנייניה: **עוראשא.**
שם מקום: **ד' ככשים.** וא"ן הדין

אלה שנים: **שאם אי אמה אומר כן.**
זריקת אל' שלא לשמה תחילה אלא

את לשמן תחילה: **הפסדס א"ן**
האחרונים. דלאמר לעיל (דף מו.): א"ן

לך דבר שגורלה [א] לשמן ונראה מלשמן
כגון הני דמשוקר לטושים א"ן שנתן

לא חזו הן לשמן וכו' [א] דנמחה
מלשמן א"ן כשרין שלא לשמן כשאר

כל חובטים [א]. ל"א שאם אי אמה אומר
הנרקוס דאחרונה דהא לא לרי' ונרי'

ופסולין: עמוד [א]. טעם. [א] ונלא
לשמן חוטא הוא דאקור לשנת

בזמנים: **כשביל שזוכה.** לאלול את השנים: **אכרי טעם.** הנאלין

לכניס: שנפערבו **ככרי עולה.** העולים (למזבח עולה למעלה

כולם על המזבח: **ואמאי.** יאלו לבית השריפה: **לימא יתנו טעם.**

והעלה למזבח טעמא שאינה ראויה לו כשביל שזוכה שלא להפסיד

עולה: טעם כשחטא לזכות כשחטא. כגון לעיל ככבשים שחוטא

בעלמו עורה: **בעלמו אמר:** לפני זמנן. קודם עזרת: **לאשמן זמנן.**

לחמ עזרת: **הדס וירק.** שלא לשמן: **ואם יפסד כנס.** אלא לשמן כנס.

שבת: **ואם זרק כורטל ע"מ להקטיר אימורין לערב.** אכל היום לא יקטירם: **לימא עמוד וטעם.**

להקטיר אימורין לערב ותאכל [א] כשר ואמאי אמר לא זריקת הדס כשקיעת החמה: **עמוד טעם כשכנס כשביל שזוכה כשכנס אמרין.** כגון

ככשים דזוכה [א] ככן בו כיום: **חביס של תרומה [א] שנשכרה בנת] העליונה.** היינו עששים שקורין מ"י"ן: **חמסוכה.** כור שלפני הגת: **והפסחוסה עמאש.**

שיש שם חולין עמתי'ן: **מודה רבי אלעזר רבי יהושע ע"ג.** אש"ג דמיס רבי יהושע לקמן [וי"ג] הכל לפסוק חולין מודה היה שאם יכול לחזור אחר כלי

שעור לקנן בו אפי' נרעיות יציל ואש"ג שני כן כן. חמ"ל כשחיתו חולין החולין ויר"ל הכל לפסוק חולין מודה היה שאם יכול לחזור אחר כלי

(א) מ"י פוח' ק"ב ד' כ"ג ר"ה ח"ל ענייני: (ב) כיוונתו דנמחה דתחומים שם לפח למיטת על תחילה ויחילין ילקן אכרבי המפרסם שם לפסד דמירי' בתחילה ויחילין ויבי' מפרס'.